

kommer det mig at være at gaa for vidt, naar man faaledes lader Noget, der maaste er vederfaaret den Paagjældende for mange, mange Aar tilbage, virke paa den Maade, som her er Spørgsmaal om, til at stemple ham som en ringere Airt Borger end Andre. De ærede Medlemmer, som have stillet Forslaget under Nr. 11, have sat en Termin af 1 Aar. Om netop denne Termin skulde være passende, kunde der jo være forskjellige Meninger om; men Tanken deri forekommer det mig rigtignok fortjener ubetinget Billigelse. Seg skal sluttelig kun sige det, at jeg vil anse det for rigtigt, at man vedtager Forslaget under Nr. 11, som jeg anser for heldigere end, hvad man vedtog ved 2den Behandling. Seg kan ikke Andet end opfordre de ærede Medlemmer, der under Nr. 13 have stillet Forslag om, at Paragraphen skal udgaa, til i det Hele foreløbig at stemme for Forslaget under Nr. 11, idet det som sagt forekommer mig at være heldigere end det, som blev vedtaget ved 2den Behandling, og navnlig heldigere i den Henseende, at det ikke under Straffeansvar gjøres til Forpligtelse altid at gaa med sine Legitimationspapirer i Lommen. Hvis saavel Forslaget under Nr. 11 som Forslaget under Nr. 12 skulde blive forkastet, eller dersom Forslaget under Nr. 11 blev forkastet, og det under Nr. 12 blev vedtaget, saa foreligger jo det Spørgsmaal, om man overhovedet vil beholde § 15 eller lade den gaa ud. I den Henseende maa jeg sige til de ærede Herrer, som have stillet dette Forslag under Nr. 13, at i visse Henseender vil jeg vel saa godt kunne forsones mig med, ikke at optage noget Bestemt angaaende Tilfynet med Indlændinge, som at optage saadanne Bestemmelser, som der foreslaas af det ærede Udvalgs Flertal under Nr. 12. Men jeg tror, at de ærede Herrer, som have stillet dette Forslag under Nr. 13, noget mistjende, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ere, hvorledes Stillingen vil blive, dersom deres Forslag under Nr. 13 bliver vedtaget, med det Forslag, som andre ærede Medlemmer knyttede dertil. Forudsætningen er da, at den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade skal vedblive. Seg tror, som jeg har tilladt mig nærmere at udville, at man er vel tjent, saavel fra Individets Frihedsstandpunkt som fra Samfundets Standpunkt, med at faae de nu gjældende, til dels uanvendelige, til dels meget urimelige Bestemmelser ombyttede med nye og klare Bestemmelser, naar disse nye og klare Bestemmelser ikke gaa for vidt i Indskrænkning af Borgernes Frihed, og det tror jeg ikke, at man med Føie kan sige, navnlig ikke om det, som er foreslaaet under Nr. 11.

Estrop: Den høitærede Minister udtalte blandt Andet en Betslagelse over, at den skønne Harmoni mellem ham og det høitærede Udvalg var bleven brudt, og den ærede Minister kastede An-

svaret derfor over paa mig. Seg modtager dette Ansvar, og jeg haaber, at jeg i Virkeligheden har gjort baade den høitærede Minister og det høitærede Udvalg en sand Tjeneste ved at bryde den Harmoni, som var kommen til Stede mellem Udvalget og Ministeren ved Sagens 2den Behandling. Seg troede, at det vilde have været meget tungt for den høitærede Minister, om han i Virkeligheden skulde være kommen til at bære Ansvar, hvis hans Lovforslag med Hensyn til Bestemmelsen om indenlandske Vagabonder var bleven til endelig Lov, det vil med andre Ord sige, om vi saa at sige skulde staa blottede for enhver Bestemmelse om Tilfyn med indenlandske Vagabonder for Fremtiden. Og jeg tror ogsaa, at det vilde have været et tungt Ansvar at bære for det høitærede Udvalg, om man i Stedet for de nugjældende og brugbare Bestemmelser skulde faae Forskrifter, som syntes at være brugbare, men som ved senere Østersyn vilde vise sig at være i højeste Grad lidet virksomme — for at bruge et mildt Udtryk. Altsaa jeg modtager Ansvar, og jeg tror mig i Stand til at bære det.

Den høitærede Minister formulerede sine Indsigelser mod det nu fra Udvalget, det troløse Udvalg, foreliggende Forslag eller rettere grupperede dem under 3 forskjellige Poster. Den første var, at Bestemmelsen i og for sig var uheldig. Sa derom kan der jo strides meget; det er et Punkt, som jeg helst vil overlade til Udvalgets ærede Ordførere selv at tage sig af. Seg ser imidlertid ikke rettere, end at Bestemmelserne i Udvalgets Forslag i hvert Tilfælde maa siges at være heldigere end det, som fra anden Side foreslaas sat i Stedet, og heldigere end det, der nu staar i § 15. Den anden Indvending, som den høitærede Justitsminister gjorde mod Udvalgsflertallets Forslag, maa jeg tilstaa i allerhøjeste Grad forbausede mig. Den lød i det Mindste for mig — og jeg tror ikke, jeg feiler — saaledes, at Udvalgets Forslag havde den Feil, at det paalagde større Indskrænkninger end de nugjældende. Sa, indtil dette Dieblif er denne Indvending mig aldeles usforstaaelig; thi dersom de Fordringer, som Samfundet kan stille, nødvendiggjøre større Indskrænkninger i den personlige Frihed end de nugjældende, er det i mine Tanker en Dyd, at dette Lovforslag indeholder saadanne. At det i Almindelighed ikke kan siges, at en Bestemmelse er forkastelig, fordi den indeholder større Indskrænkninger end den nugjældende, forekommer mig at være soleklart. Dersom netop Samfundets Udvikling medfører, at Lendentjen til at bringe Uorden paa visse Punkter bliver større, tror jeg, det er en uafviselig Pligt for den lovgivende Magt at lade Lovgivningsbestemmelserne følge med saaledes, at Samfundet til enhver Tid er beskyttet mod de større Lendentjen til Dødsning af Samfundet, der forekomme. Den tredje Indvending fra den høitærede Minister, at Bestemmelserne ikke vare effektive nok, er jeg tilbøielig